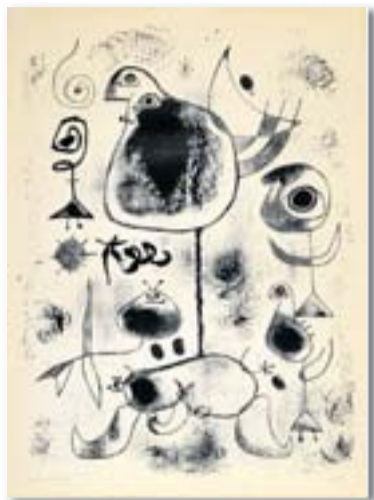

País amb pobresa... pobre país

ÀNGELS GUITERAS

PRESIDENTA TAULA TERCER SECTOR

SÈRIE BARCELONA - SUCCESIÓ MIRÓ

Hem tingut un estiu càlid. Fa unes setmanes que ja hem entrat a la tardor, el temps ha començat a canviar, comencen a arribar les pluges i la llum del sol ens comença a deixar a mitja tarda. Vindran dies freds, foscos i tristos, i per a algunes persones més foscos, més freds i més tristos que per a d'altres. Cada dia hi ha més necessitats socials bàsiques per atendre. Les entitats socials estan detectant noves situacions i treballant més que mai, amb menys recursos i molts entrebancs.

La reforma imposada de la renda mínima d'inserció, la paràlisi de les polítiques actives d'ocupació, la retallada europea dels ajuts alimentaris en un moment de màxima necessitat, la transformació de les caixes d'estalvi en bancs i el futur incert de la seva obra social, els desnonaments per impagaments d'hipoteques a persones que continuaran ofegades pel deute, la reducció de pressupostos socials, l'increment del fracàs escolar... Són alguns dels indicadors que revelen la profunditat de la crisi i que posen en risc la cohesió del nostre país. País amb pobresa... pobre país.

Perquè sense cohesió social és impossible fer front a la crisi. Sense cohesió social no és possible trobar nous camins per al desenvolupament econòmic i social. Que ningú no s'equivoqui: reduir la despesa social no comporta principalment reduir el dèficit, sinó erosionar un dels principals fonaments de la nostra recuperació. Perquè la desigualtat i la pobresa creixents estan relacionades amb la pèrdua de valors en la nostra societat: la confiança, la seguretat i el respecte als altres. Aquests valors,

com va assenyalar Keynes, són els *animal spirits* que fan que l'economia es desenvolupi. Per fer front a la crisi cal prioritzar la lluita contra la pobresa i optar per un nou model de desenvolupament productiu que porti al cor aquesta estratègia.

Fa unes setmanes els partits polítics van acordar al Parlament impulsar un Pacte Nacional contra la Pobresa i l'Exclusió Social. ¿Podria ser que comencéssim a veure la llum al final del túnel? És essencial que ens posem d'acord en aspectes claus i que definim les línies vermelles de la dignitat. Que aquests límits siguin infranquejables i tinguin, almenys, el mateix nivell d'exigència que els requisits de reducció del dèficit o la línia vermella de la immersió lingüística. Viure amb dignitat avui i demà exigeix

eradicar la pobresa severa, amb especial atenció a la infantil; assegurar una renda mínima per a totes les persones; disposar de dret garantit a l'habitatge; lluitar contra l'exclusió educativa; millorar la protecció social, combinada amb la formació adequada i l'accés al mercat de treball; avançar substancialment en la reducció de les desigualtats en els nivells de renda i en una distribució equitativa de la riquesa.

Estem vivint temps de canvis. Haurem de fer més amb menys, és cert. Com també ho és que hem de continuar posant-hi imaginació i hem de reformular les prioritats. La pobresa no és justa, és desigual, i produeix infelicitat i divisió. Els criteris pressupostaris han de tenir en compte un criteri general a l'hora d'establir les prioritats: mantenir i millorar la cohesió social a Catalunya. La ciutadania ha de compartir aquestes prioritats assumint un paper actiu i responsable davant la crisi perquè puguem, efectivament, fer més amb menys.

Reforçar el paper emergent del tercer sector és essencial perquè les persones passin d'actuar exclusivament en l'esfera individual a fer-ho en l'esfera social i comunitària. Hem de repensar el model de desenvolupament econòmic i social per prioritzar les polítiques d'inclusió i participació, i treballar des de la coresponsabilitat de tots els agents socials per reduir la pobresa. Les entitats del tercer sector de Catalunya treballarem per la concreció del Pacte Nacional en aquesta legislatura, i continuarem impulsant, amb tot el tercer sector europeu, el desplegament de l'Estratègia 2020 de la Unió Europea que planteja la reducció en un 25% de la pobresa fins al 2015. País amb pobresa, pobre país.

Els dibuixos animats que Miró no va fer

IGNASI ARAGAY

Joan Brossa va deixar escrit que el seu amic i admirat Joan Miró s'havia arribat a plantejar dues idees que finalment no van tirar endavant: fer uns dibuixos animats i fer uns focs d'artifici. Us ho imagineu? Brossa i altres l'empenyien, conscients que el llenguatge mironià no tenia límits: pintura, ceràmica, escenografies, llibres, escultura... Brossa al·lucina amb la possibilitat d'un castell de focs que s'assemblés a les constel·lacions de Miró, un cel encès de taques negres i vermelles, d'ulls i formes geomètriques caient del firmament. La màgia dels focs sumada a la màgia de Miró haurien donat un resultat celestial.

Amb focs o sense, Miró no te l'acabes. El 1993, en ocasió dels cent anys del seu naixement i els deu de la seva mort –per cert, va morir, com Macià, el dia de Nadal–, se li van dedicar dues-centes exposicions i una cinquantena de publicacions. Però als clàssics cal retornar-hi una vegada i una altra. Miró te'l pots mirar i remirar, i sempre hi descobriràs un nou angle en el seu meditat joc d'equilibris entre ple i buit, intuïció i coneixement, intel·lectualisme i batec popular, arrelament i universalitat, gest i traç, ordre i avantguarda, negre i color, Orient i Occident.

Ara que estem en plena onada expansiva de la comunicació, ara que plorem genis com Steve Jobs, cal deixar clar que Miró és una altra mena de geni. No és un comunicador. És una cosa més gran: un artista. Com diu el que va ser comissari de l'Any Miró del 1993, Vicenç Altaïó, Miró no tenia el poder de comunicar –de fet, era més aviat reservat, poc parlador–, sinó el poder de fer entrar en comunió. Amb la seva obra, aconseguia i segueix aconseguint que el seu món de formes i colors penetri en l'espectador. Miró il·lumina els esperits. Com un castell de focs interior.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

sento que es plantegen treure'ns la paga de Nadal i ja no puc més, necessito dir públicament que ja n'hi ha prou! Ara els proposo quatre simples mesures, i em permetran que hi posi una mica de sarcasme i ironia.

1. Renúncia de tots els alts càrrecs, consellers, directors generals, diputats i parlamentaris, a dos mesos de tot el seu sou net. No crec que els suposi cap gran problema econòmic tenint en compte el que cobren. 2. Eliminació dels vehicles oficials i dels xofers, i creació de bicicletes oficials. Que facin exercici i donin exemple als ciutadans: Barcelona té una gran xarxa de carrils bici. 3. Supressió de totes les dietes i despeses derivades de la seva tasca. Amb el sou que cobren es poden permetre dinar de menú en qualsevol bar, i de passada ajudarien el petit comerç. 4. Retirada de privilegis als ex-alts càrrecs. Aquests senyors ja no presten cap servei al nostre país, que cobrin la jubilació, que amb la seva base de cotització els quedarà prou arregladeta.

Quan hagin aplicat aquestes mesures, o fins i tot altres que les seves brillants ments decideixin, que

ens demanin als ciutadans que "fem esforços" i ens ho plantejarem.

ROGER TUSET
BARCELONA

Com fa 70 anys

Fa moltíssims anys (jo encara no havia nascut, i tinc 68 anys), una nit molt freda d'hivern, la meua àvia es va posar malalta i el metge –que vivia a pagès– no va tardar pas més d'un quart d'hora a visitar-la.

Avui, en ple segle XXI, els cardonins no tenim servei d'urgències de nit al CAP. Hem d'anar a Síria després d'haver trucat primer a un telèfon que sempre tarda molt a contestar. La sanitat és un dret humà que no es pot retallar de cap de les maneres, aquest servei ha de ser prioritari.

MARIA SUÑÉ
CARDONA

Les cartes enviades pels lectors tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

BLOG DEL DIA

20-N: canvi de règim

Ja vam viure un altre 20-N. Aquell que va provocar un canvi de règim. Per alguns, entre els quals em compto, aquell 20-N es va resoldre amb continuisme i no pas amb ruptura. Però, indubtablement, alguna cosa va canviar en aquell país gris, enfosquit per 40 anys de repressió i de falta de llibertat. El pròxim 20-N el que ens juguem és diferent. No està en joc recuperar les institucions catalanes o lluitar per la democràcia com ho estava l'any 1975... Però, com aleshores, sí que ens juguem una part irrenunciable de la nostra llibertat. La llengua i l'autogovern, per descomptat, però també els nostres recursos, com a instrument i condició irrenunciable per a la nostra llibertat.

Extracte del blog 'Dislocacions', a cura d'Oriol Illa. El text complet a <http://blogspersonals.ara.cat/dislocacions/>

TWITTER

Josep Piqué (@joseppique)

"El @diariARA va de Miró. De petit em mirava i remirava les seves obres. Fins i tot vaig jugar a la TARR a l'equip Miró! El comprarem!"

FACEBOOK

Montse Martínez, sobre els investigadors catalans que han creat la vacuna de la tuberculosi

"S'ha d'ajudar la ciència. Es creen molts bons llocs de treball, ens dona prestigi i a la vegada s'aconsegueixen avenços molt importants per millorar la qualitat de vida de les persones millorant en salut"

ARA.CAT

Terrandins, sobre l'entrevista a Jordi Pujol publicada en l'edició d'ahir

"Admiro profundament l'evolució política de l'expresident. Cal tenir perspectiva històrica, coneixement de la realitat i una certa humilitat intel·lectual perquè un home de la seva edat i de la seva experiència digui el que diu"

ARA.CAT

EnrocLlarg, sobre Arenas retraient a Mas el comentari sobre 'l'accent andalús'

"Ara ens passarem tota la campanya amb la tonteria, donant voltes i revoltes a una frase que, tot s'ha de dir, en Mas es podria haver estalviat. Pacència..."